

ชีวิตนักบวช ชีวิตแห่งบุญบันเทิง

วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา เราก็ได้กล่าวคำปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ในสมัยพุทธกาลการปวารณาซึ่งกันและกันไม่ได้แค่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติอย่างเดียวเท่านั้น แต่ถือเป็นอริยประเพณี

ภิกษุทุกรูปที่เข้ามาบวชในสมัยพุทธกาล ต่างมีวัตถุประสงค์หวังทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นชีวิตฆราวาส อึดอัดคับแคบ มีแต่ปัญหาแรงกดดัน แวดล้อมไปด้วยสิ่งที่ทำให้ทุกข์ได้ง่าย จึงตัดสินใจออกบวช ไม่ใช่อกหัก หรือกลัวภัยอะไรต่าง ๆ แต่บวชเพราะมีวัตถุประสงค์จะเอาชนะกิเลสที่มันย่ำยีในใจและบังคับให้สร้างกรรม แล้วก็มีความเวียนวนกันอยู่ในสังสารวัฏ เมื่อฟังคำสอนของพระบรมศาสดาก็เกิดกุศลศรัทธาเข้ามาบวช ปลดกังวลแล้วก็ปลดกังวลจากชีวิตที่วุ่นวาย แล้วก็มาเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจกันทุกวันทุกคืน

พอวันสุดท้ายก่อนออกพรรษา ต่างก็มาปวารณาเพื่อให้ช่วยเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน คือ สมัยก่อนถือนักบวชทุกรูปเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน เป็นพี่เป็นน้องกัน บวชก่อนเป็นพี่บวชหลังเป็นน้อง ไม่ว่าจะมาจากวรรณะไหน ชนชั้นไหน จะรวยจะจน จะหล่อจะชั่วเหไร จะอ้วนจะผอมไม่คำนึงถึง เมื่อเข้ามาบวชอยู่ในธรรมวินัย แล้วก็เสมอกัน และให้เคารพกันตามอาวุโสภันเต เหมือนทะเลเป็นที่รวมของน้ำจากห้วยหนองคลองบึง พอไปรวมกันในทะเลก็มีรสเดียวกัน เสมอกันหมด

ดังนั้นต่างก็จะเป็นกัลยาณมิตรให้กัน คอยชี้ชุมทรัพย์แนะนำว่า สิ่งที่ได้ยินหรือสงสัยว่า ท่านนั้นท่านนี้ประพฤติปฏิบัติยังไม่ถูกต้อง ตามพระธรรมวินัย จะเป็นเหตุให้เหินห่างต่อหนทางพระนิพพาน ก็จะต้องเตือนกันโดยธรรมวินัย ด้วยความรักความปรารถนาดี เหมือน เศรษฐีชี้หนูดาย หรือคนที่เห็นชุมทรัพย์แล้วชี้ชุมทรัพย์ให้ด้วยความรักและปรารถนาดี จะได้ปรับปรุงตัวหรือมาพิจารณาตัวเองว่าเป็น อย่างที่เขาว่าไหม

ในสมัยนั้น เขาจะไม่โกรธ ไม่ขุนมัวกัน จะทนต่อคำแนะนำ ซึ่งบางทีมันไม่ตรงกับความคิดของเรา แต่ก็สามารถรับฟังได้ ฟังแล้ว มาพิจารณาไตร่ตรองด้วยสติปัญญา ด้วยเหตุผล เอาใจกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว ให้เกิดดวงปัญญา เอาแสงสว่างแห่งปัญญานั้นมาส่องใจ ตรวจตราดูกายวาจาใจ ถ้าบกพร่องก็แก้ไข แล้วก็ไปกราบขอพระคุณ ผู้ที่แนะนำ จะไม่ขุนมัว ไม่ตามล่ากันเหมือนสมัยนี้ พอมีใครมาแนะนำ มาบอกผู้ปกครองหรือพระเถระ แทนที่จะพิจารณาตัวเอง กลับไปถามหาว่าใครคนไหนมาบอก มีอารมณ์อยากจะไปศึกษาว่า เขามาจากไหน ชื่ออะไร นามสกุลอะไร ตายแล้วไปไหนอะไรอย่างนั้น สมัยนั้นไม่มีการตามล่ากัน มีแต่หยุดใจดู นิ่ง จริ่งหรือเปล่าที่เรามานำแนะ ถ้าไม่จริง ก็แล้วไป จริ่งก็แก้ไข แล้วก็ขอบคุณแค่นั้นเอง

เมื่อปวารณากันแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมตามป่า ตามเขา ห้วยหนองคลองบึง ตามเรือนว่าง โคนไม้ ลอมฟาง ที่ไหนเป็นสถานที่ร่มร่มก็จะแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

การไปปฏิบัติธรรมตามป่าเขาห้วยหนองคลองบึง จะแตกต่างกับการอยู่ในเมือง เพราะเป็นถิ่นทุรกันดารลำบาก อาจจะตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บ จากคนพาล อมนุษย์ สัตว์ร้าย หรือจากภัยธรรมชาติ เช่น ฟ้าผ่า ไฟไหม้ป่า น้ำท่วม เป็นต้น เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมในสมัยก่อน เขาเสี่ยงกัน ดังนั้นก่อนจะแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวกก็มาปวารณากัน ถ้าเห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่าไม่ถูกต้องตามธรรมวินัยก็ให้ตักเตือนกัน

หรือเห็นบางรูปกระสันอยากสึก ไม่อยากเป็นพระแล้ว ไปเห็นวืบ ๆ แว็บ ๆ เข้าใจก็น้อมไปในพราวาส อยากจะลาสิกขา ปฏิบัติธรรมะมีแต่มีดกับเมื่อย ไม่เห็นอะไร ญาติโยมมาวัด เราเห็นเขาพรั่งพร้อมไปด้วยกามคุณ ๕ ขับริดเร่งคันเบือเรอ รูปร่างก็สวยสดงดงาม ดูเขาเป็นครอบครัวที่อบอุ่นกันนะ มีพ่อแม่มีลูก พ่อกับแม่เราไม่ค่อยสนใจไปสนใจลูกเขามากกว่า หรือเขาอยากทำบุญ อยากจะฟังธรรม นิมนต์ไปขบฉันภัตตาหารที่บ้าน เรากลับไปเห็นลูกสาวเขาเข้า แล้วเห็นทรัพย์สมบัติศฤงคารต่าง ๆ เออ มันน่าสึกจังเลย เพื่อจะได้มีชีวิตอย่างนี้บ้าง

เพียงแค่นี้ได้ยินว่า พระรูปนั้นรูปนี้กระสันจะสึก พระผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรก็รีบไปแล้ว ถ้าจะตายจากชีวิตสมณะถือเป็นเรื่องใหญ่ เป็นหน้าที่ของพระทุกรูปจะต้องไปพูดไปคุ้ยชี้โทษภัยของชีวิตพราวาส ชี้ภัยในวัฏสงสาร ชี้ให้เห็นอันสงส์ของการออกจากกาม การบำเพ็ญเนกขัมมบารมี คอยเชียร์ คอยให้กำลังใจ หรือจุดให้ห่างจากสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น แล้วมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ นี่นอกเหนือจากปวารณาเพื่อการนั้นแล้ว อย่างนี้เขาก็ทำกัน

มาสมัยนี้ ทำแค่รักษารธรรมเนียมปฏิบัติ แค่ว่าปวารณากันแล้ว ฟังก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องเพราะเป็นภาษาบาลี บางพวกก็ไปเรียน เข้าเรียน แล้วก็รู้ต่อนั้น พอออกจากห้องก็ลืม แล้วก็ไม่ได้ไปทบทวน ก็เลยไม่รู้ว่ ปวารณาแปลว่าอะไร พอแนะนำตักเตือนเข้าก็โกรธขุนมัวกัน แทนที่ บุญจะเต็มขึ้น ใจใสขึ้น กลับเอาความขุ่น ความขัดเคือง ความน้อยใจ ทิฏฐิมานะเกิดขึ้น มันก็ผิดพุทธประสงค์ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สอน เอาไว้ว่า เรามาบวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สิ่งอะไรที่เป็นข้าศึก ต่อพรหมจรรย์ สิ่งนั้นพึงห่างไกล หรือเป็นอกุศลธรรมก็ให้ห่างไกล

ชีวิตนักบวชประเสริฐสุด

พระมีหน้าที่เต็มความบริสุทธิ์บริบูรณ์ให้กับกายวาจาใจของเรา เท่านั้น การบวชเป็นพระเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เลิศกว่าชีวิตทางโลกมาก ใครเคยผ่านชีวิตทางโลกมาแล้วมาบวช จะเห็นข้อแตกต่างได้อย่าง ชัดเจน แต่จะชัดเจนแจ่มแจ้งก็ต่อเมื่อเข้าถึงธรรมนั้นแหละ จึงจะเห็นว่าชีวิตฆราวาสคับแคบจริง ๆ ชีวิตของพระดูเหมือนคับแคบแต่กว้าง ขวาง คือ เป็นอิสระ ปลอดภัยจากเครื่องกังวลทุกอย่างเลย

เมื่อก็ฟังดูว่า ผู้ที่ปวารณาเรียงพรรษากันล้วนแต่พรรษาเพิ่มขึ้น สูง ๆ กันทั้งนั้น ทีนี้พอพรรษาสูงแล้ว ต้องหันมาพิจารณาตัวเราแล้วว่า วันเวลาผ่านไป เราทำอะไรอยู่ แสวงหาหนทางพระนิพพานหรือเปล่า **ชีวิตพระถ้าไม่แสวงหาทางพระนิพพาน หรือคุณงามความดี ศีล สมาธิ ปัญญา หรือศึกษาพระธรรมวินัยแล้ว อยู่ยาก** แต่ถ้าหากศึกษาแล้ว จะชุ่มฉ่ำใจทุกวันทุกคืนทุกเวลาเลย

ก่อนจำวัด ภาพสุดท้ายก็มีแต่ดวงใส ๆ แสงสว่าง องค์พระ ภาย
ภายใน อย่างน้อยก็ความรู้สึกที่ดีที่วันนี้เรามีความบริสุทธิ์กายวาจาใจ
หลักก็เป็นสุข ถ้ามรณภาพคืนนั้นก็ไปได้ ตอนเช้าตื่นจากจำวัด ใจก็ใส
นึกถึงแต่เรื่องบุญ เรื่องกุศล เรื่องความบริสุทธิ์

ต่างจากชีวิตฆราวาส ตื่นมาก็มีแต่เรื่องร้อน ๆ ทั้งนั้น จะต้องไป
ตะเกียกตะกายทำมาหากิน ไปทำมาหากินอย่าคิดว่าหมู่นะ มันไม่ง่าย
หรอก มันก็เหมือนนกเหมือนกาต้องไปต่อสู้กัน กว่าจะได้ทรัพย์มา
หล่อเลี้ยงสังขารไมใช่ง่าย ลำบาก เหนื่อยกลางวันแล้วยังมาเหนื่อย
งานกลางคืนอีก คือ งานสร้างโลกนั่นแหละ แล้วอย่างนี้ภาพสุดท้าย
จะเป็นอะไร ยิ่งมีทีวี ในทีวีก็มีแต่ภาพชวนให้ใจหมอง เกิดตายคืนนั้น
ด้วยใจที่เศร้าหมองก็ไปอบาย ถ้าไม่หมองไม่ใสก็ยังวนเวียนอยู่ ที่ยัง
วนเวียนอยู่ก็เสี่ยง เพราะถ้าคนในครอบครัวไม่รู้หลักวิชาในการทำบุญ

ไม่อุทิศบุญไปให้ ไม่ว่าจะไปยื่นบอก “ทำเถิดนะ พระเดินผ่านหน้าบ้านทุกวัน ใส่บาตรให้หน่อย อุทิศบุญให้หน่อย” เขาก็ไม่เห็น ไม่ได้ยิน ต้องอาศัยบุญคุณคนอื่นเขา เพราะฉะนั้นก็มีสิทธิ์ไปบ้ายได้

ดังนั้น ควรจะปีติภาคภูมิใจในชีวิตสมณะ และใช้เวลาในการเป็นพระภิกษุสามเณรเต็มบุญบารมี เต็มกุศลธรรม แสวงหาบรรพผลนิพพานซึ่งอยู่ภายในตัวของเราให้ได้ทุกวันทุกคืนทุกเวลา และพยายามป้องกันอย่าให้สิ่งที่เป็นบาปเป็นอกุศลต่อพรหมจรรย์ มันแวบเข้ามาในใจ พยายามเอาชนะมันให้ได้ เดี่ยวก็วัน เดี่ยวก็คืน เดี่ยวก็จะหมดเวลาแล้ว

พรราชก็จะเพิ่มขึ้นมาทุกปี ๆ หลวงพ่อเผลอประเดี๋ยวเดียว ๓๕ พรรษาแล้ว ไม่เคยเบื่อหน่ายเพศสมณะเลย มีความสุขทุกวัน และยังปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ทำหยุดทำนิ่ง

ปล่อยกายเข้าไปสู่ภายในไปเรื่อย ยิ่งสนุกสนาน ปล่อยหยุดในหยุด หยุดในหยุด หยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เดียวก็รู้เรื่องราวอะไรต่าง ๆ มากมาย หายสงสัยในคำสอนของพระลัทธิมัลลปุทธเจ้าที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก แม้บรรดผลนิพพานก็หายสงสัยได้

เพราะฉะนั้น ชีวิตนักบวชนี้ใช้ให้เป็นเถิด มันสนุกสนาน เบิกบาน บุญบันเทิง มีทั้งความบริสุทธิ์ ความสุข ความรู้แจ้ง อานุภาพอะไรต่าง ๆ มากมาย พอละเอียดไปขนาดนั้นแล้วจะถอยออกมาดูหยาบก็ง่ายแล้ว ไปดูนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ นิพพานถอดกาย กามภพ รูปภพ อรูปภพ โลกันตร์ วัตรระยะกันเลย มันสูงขนาดไหน ดูการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกที่อยู่ในวัฏฏะ เห็นผังที่เขามาบังคับอยู่ในนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ บังคับคนละอย่าง เขาเซตโปรแกรมไว้อย่างไร เห็นโปรแกรมเมอร์ ผู้ต้นคิด เขาเอาบาปศักดิ์สิทธิ์บังคับกันอย่างไรก็เห็นกันไปตลอด

เห็นไหมจะ บวชแล้วสนุก ลาลึกขามากก็ไปเบียด มันก็ได้แค่นั้น แล้วก็ปล่อยออกมา เลี้ยงลูกไป ๒๐ - ๒๕ ปี ลูกดันมีหลาน เลี้ยงหลานต่ออีก ก็หมดเวลาทั้งชีวิต ไม่ได้รู้เรื่องเลยว่า ในตัวมีดวง มีกาย มีพระธรรมกาย มีวิชาธรรมกาย มีนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ มีนิพพานในนิพพานอีกมากมายเลย เพราะฉะนั้นหยุดนี้แหละสำเร็จ สำคัญ ไม่ใช่หยุดเป็นตัวสำเร็จอย่างเดียว หยุดเป็นตัวสำคัญด้วย

วันนี้นันตีปวารณากันแล้วและเป็นวันคล้ายวันเกิดพระเดชพระคุณ หลวงปู่ฯ ครบ ๑๑๙ ปี ท่านเป็นบุคคลสำคัญไม่ใช่ของโลกนะ ของโลกมันนิดเดียว และไม่ใช่ของจักรวาลด้วย แต่เลยไปกว่านั้นมาก

วันนี้พระจันทร์สว่างในเวลากลางคืน ดวงอาทิตย์สว่างในเวลา
กลางวัน เราเป็นพระภิกษุสามเณรก็ต้องสว่างทั้งกลางวันทั้งกลางคืน
นะลูกนะ

ต่อจากนี้ไปให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี เอากันจริง ๆ
จั่ง ๆ เลย อายุพรรษาเราก็เพิ่มขึ้นแล้ว อย่าให้มันผ่านไปเฉย ๆ **สิ่งที่
สำคัญในชีวิตนักบวชคือ ความแข็งแกร่งกับปลอดกังวล** ซึ่งเป็นสิ่งที่
เงินซื้อไม่ได้ นักบวชต้องการตรงนี้เท่านั้น แข็งแรง ปลอดกังวล คือ
ไม่ซัดศึกเข้าบ้าน ไม่เอาเรื่องซี้หมูซี้หมาเข้ามาไว้ในใจ ให้ใจใส ๆ มีแต่
ดวง มีแต่กาย มีแต่องค์พระ แล้วก็แข็งแรง ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ไม่ไข้ แค่นั้น
แหละเราจะทำความเพียรให้มันสะบั้นหันเหลกกันไปเลย ทั้งวันทั้งคืน
หลับตื่นนั่งนอนยืนเดินทุกอิริยาบถทำให้เต็มที่

หลวงพ่อบอกอนุโมทนาสาธุการกับลูกทุกรูป ที่ได้ตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติธรรมมากน้อยต่างดี ตลอด ๑ พรรษาที่ผ่านมา และในวันนี้เป็น
วันมหาปวารณา เราได้ปวารณาซึ่งกันและกันแล้วว่า ใครได้เห็น ได้ยิน
หรือสงสัยว่า เราจะประพฤติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ให้ตักเตือนกัน
โดยธรรม ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยความรักและปรารถนาดี

วันนี้เป็นวันดี ครบ ๑๑๙ ปี ของพระเดชพระคุณหลวงปู่
ของเรา ขอให้วันนี้เป็นวันแห่งความสว่างไสวของลูกพระลูกเณรทุกรูป
ที่ได้ตั้งใจมาบวชกันเป็นอย่างดีในคราวนี้ ขอให้แข็งแรง ให้ปลอดกังวล
ให้ได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่
และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จงทุก
ประการเทอญ ๐